

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **ČSAD JIHOTRANS a. s.**, se sídlem Pekárenská 255/77, České Budějovice, zastoupen JUDr. Jaromírem Bayerem, advokátem se sídlem Jeremiášova 1705/18, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 Af 4/2016 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 6. 11. 2015, č. j. 38271/15/5100-41458-710158, odvolání a potvrdil celkem 7 zajišťovacích příkazů Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 10. 2015, č. j. 216369/15/4000-50715-109550, č. j. 217306/15/4000-50715-109550, č. j. 216473/15/4000-50715-109550, č. j. 216521/15/4000-50715-109550, č. j. 216493/15/4000-50715-109550, č. j. 216531/15/4000-50715-109550 a č. j. 216500/15/ 4000-50715-109550. Zajišťovacími příkazy uložil správce daně žalobci, aby zajistil úhradu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období červenec, srpen, říjen a listopad 2012 a leden až březen 2013, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty na depozitní účet správce daně v celkové výši 23.127.888 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 10 Af 4/2016 - 32, zrušil žalobou napadené rozhodnutí i zajišťovací příkazy a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný podal proti rozsudku kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 Afs 67/2017 - 40, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Následně krajský soud rozsudkem ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 Af 4/2016 - 68, žalobu zamítl.

[3] V odůvodnění zamítavého rozsudku krajský soud uvedl, že ve světle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu s odkazem i na další judikaturu Nejvyššího správního soudu, indicie, které žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, tvoří ucelený logický rámec a odůvodňují vyslovený závěr, že pravděpodobně dojde k doměření příslušné daně. V dané věci byla tudíž v době rozhodování žalovaného splněna podmínka pravděpodobnosti stanovení DPH, kdy vzhledem k tomu, že se jedná o předběžný prostředek ochrany, nemohly mít daňové orgány k dispozici veškeré informace o daném případě. Podle názoru krajského soudu tak správce daně v době vydání zajišťovacích příkazů uvedl dostatek zjištění, na jejichž základě lze učinit závěr, že doměření daně je možné s přiměřenou pravděpodobností předpokládat.

[4] Při hodnocení existence odůvodněné obavy krajský soud vycházel z prověření finanční a majetkové situace žalobce ve vztahu k možnosti zajištění úhrady potencionální daňové pohledávky. Vzal přitom v úvahu, že nástupnické společnosti, které vstupovaly do práv a povinností a obchodních vztahů s některými obchodními partnery žalobce, převzaly některé zaměstnance, vlastnictví k nemovitostem a právo služebnosti k užívání autobusového nádraží. Poukázal na personální propojenost rozdělované společnosti a nástupnických společností. Dále je podle jeho názoru důležitou informací i fakt, že připravované změny v transformaci společnosti žalobce nebyly správci daně nijak oznámeny a detailní informace nebyly správci daně poskytnuty ani při ústním jednání dne 24. 9. 2015. Podstatná je i informace, že ke dni vydání zajišťovacích příkazů žalobce nevlastnil žádný nemovitý majetek. Došlo rovněž k podstatnému snížení základního kapitálu žalobce a k převodům vozidel, kdy v dispozici žalobce jich zůstalo minimální množství. Tato zjištění správce daně shrnutá na stranách 5 až 10 zajišťovacích příkazů jsou podle názoru krajského soudu dostačující pro vyslovení oprávněnosti důvodné obavy správce daně ohledně nedobytnosti potenciálně stanovené daně. Ta plyne ze zjištěné ekonomické situace žalobce ke dni vydání zajišťovacích příkazů.

[5] Krajský soud proto uzavřel, že závěr žalovaného, tak jak byl vysloven ve vztahu k splnění podmínek stanovených v § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), obстоjí. Nižší míra pravděpodobnosti ve vztahu k budoucímu stanovení daně byla v posuzovaném případě zapříčiněna především nedostatkem relevantních podkladů, avšak byla vykompenzována vyšší mírou odůvodněné obavy ve vztahu k budoucí dobytnosti daně. Daňové orgány postupovaly plně v souladu se zákonem, kdy ve svých rozhodnutích řádně a dostatečně odůvodnily splnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů.

III.

pokračování

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti předeslal, že s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený ve zrušovacím rozsudku, jímž byl krajský soud vázán, nebude nadále rozporovat závěr obou soudů, že existovala přiměřená pravděpodobnost budoucího stanovení daně a byla tak splněna první podmínka pro vydání zajišťovacích příkazů. Stěžovatel má však za to, že krajský soud při zkoumání druhé podmínky, tedy obavy z budoucí vymahatelnosti potenciálně stanovené daně, nepřihlédl ke všem relevantním skutečnostem a tuto podmínku tak vyhodnotil nesprávně jako splněnou.

[8] Stěžovatel namítal, že jeho rozdělením a převodem části jmění na nově vzniklé společnosti nedošlo k ohrožení dobytosti dosud nestanovené daně. Pojem jmění zahrnuje jak aktiva, tak i pasiva, tudíž na nově vzniklé společnosti takto převáděl jak majetek, tak i závazky. Nadto nově vzniklé společnosti ručí ze zákona za závazky stěžovatele, které na ně nepřešly, tj. v posuzovaném případě až do výše 16.400.000 Kč. Samotný převod části jmění stěžovatele na nové společnosti tak podle stěžovatele nemusí znamenat automaticky zhoršení budoucí vymahatelnosti dosud nestanovené daně. Skutečnost, že nově vzniklé společnosti jsou majetkově a personálně propojeny, je podle stěžovatele v případě přeměny společnosti odštěpením se založením nových společností zcela běžná a v posuzovaném případě nešlo o žádné „tunelování“.

[9] Stěžovatel dále namítal, že z žádného obecně závazného předpisu nevyplývá, že by měl povinnost správci daně oznámit svůj záměr změnit své organizační uspořádání. Stěžovatel založil projekt přeměny do sbírky listin v obchodním rejstříku již dne 24. 7. 2015 a správce daně se tak s ním mohl seznámit.

[10] K údajnému neposkytnutí součinnosti při daňové kontrole stěžovatel uvedl, že mezi ním a správcem daně bylo při místním šetření konaném dne 24. 9. 2015 dohodnuto, že správcem daně požadované listiny budou předloženy v termínu do 8. 10. 2015. Není možné, aby správce daně nejprve souhlasil s doložením požadovaných dokumentů do 8. 10. 2015, aby následně s poukazem na nestandardnost chování stěžovatele vydal dne 1. 10. 2015 zajišťovací příkazy. Stěžovatel při daňové kontrole poskytoval součinnost a plnil své povinnosti řádně a včas.

[11] Stěžovatel dále namítal, že pokud by mu správce daně sdělil své obavy, mohl správci daně nabídnout odpovídající zajištění daně. Namísto toho však správce daně vydal zajišťovací příkazy, které mohly ohrozit činnost stěžovatele. V době vydání zajišťovacích příkazů byl stěžovatel nejvýznamnějším autobusovým přepravcem v celém Jihočeském kraji, což je skutečnost, kterou měl vzít správce daně při vydání zajišťovacích příkazů v potaz, neboť jejich vydáním mohl ohrozit přepravu tisíců cestujících. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Afs 364/2017 – 54, podle kterého zajišťovací příkaz nemá sloužit k ekonomické likvidaci daňového subjektu.

[12] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud pouze mechanicky a nekriticky převzal údaje uvedené v zajišťovacích příkazech, a to aniž by se vypořádal s jeho námitkou, že správce daně ve výroční zprávě stěžovatele za rok 2014 chybně interpretoval celkový počet vlastněných motorových vozidel, když pod vlastněná motorová vozidla zahrnul rovněž motorová vozidla, u kterých je stěžovatel pouze provozovatelem.

[13] Závěrem stěžovatel poukázal na skutečnost, že ze strany žalovaného ani ze strany soudů dosud nebyla zkoumána námitka, zda musí vždy být zajišťovacími příkazy zajištěna celá výše potenciálně stanovené daně či jen ta část, o které se lze domnívat, že její výběr může být spojen s obtížemi.

[14] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, podle kterého byla ve stěžovatelově případě nižší míra pravděpodobnosti ve vztahu k budoucímu stanovení daně vykompenzována vyšší mírou odůvodněné obavy ve vztahu k budoucí dobytosti daně. Zjištění správce daně o tom, že stěžovatel po zahájení daňové kontroly při existenci reálné hrozby doměření daňové povinnosti, rozhodl o projektu přeměny, který správci daně neoznámil a v rámci kterého se zbavil veškerého majetku vyšší a trvalé hodnoty (nemovité věci) a převedl významnou část své doposud vykonávané ekonomické činnosti na personálně propojené nástupnické společnosti, je podle žalovaného silným důvodem svědčícím o ohrožení dobytosti dosud nestanovené daně. Důsledkem tohoto jednání bylo výrazné snížení majetku stěžovatele, který jednak snížil svůj základní kapitál z hodnoty 130.000.000 Kč na 2.080.000 Kč a jednak přestal disponovat veškerým dlouhodobým hmotným majetkem, tj. majetkem, který by do budoucna poskytoval správci daně alespoň nějakou záruku stran dobytosti dosud nestanovené daně. Po přeměně tak stěžovatel disponoval již pouze peněžními prostředky a movitým majetkem, tj. majetkem vysoce likvidním, který je možno prakticky obratem zcizit či jinak vyvést mimo dosah správce daně. S ohledem na skutečnost, že přeměnou došlo taktéž k převedení stěžejní části doposud vykonávané ekonomické činnosti stěžovatele na nástupnické společnosti, konkrétně činnosti čerpacích stanic, autobusové dopravy, nákladní dopravy a služby motoristům, přičemž nástupnické společnosti zároveň vstoupily do obchodních vztahů s dosavadními obchodními partnery stěžovatele a převzaly některé zaměstnance stěžovatele, bylo možno očekávat, že stěžovatel již nebude v budoucnu dosahovat takové ekonomické výkonnosti. V posuzovaném případě je rovněž důležitou okolností to, že stěžovatel správci daně svůj záměr vyvést exekučně postižitelná aktiva a převést většinu své dosavadní ekonomické činnosti na nástupnické společnosti nijak předem neoznámil, přičemž ani poté, co se správce daně o provedené přeměně stěžovatele dozvěděl prostřednictvím své vlastní vyhledávací činnosti, stěžovatel správci daně neposkytl požadovanou součinnost, když při ústním jednání dne 24. 9. 2015 nepředložil požadované písemnosti a neobjasnil ani detaily své přeměny. Všechny výše uvedené skutečnosti lze zcela jednoznačně považovat za silný důvod svědčící o ohrožení dobytosti dosud nestanovené daně. V posuzovaném případě tak byly podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů na dosud nestanovenou daň beze zbytku splněny.

pokračování

S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Podle § 167 odst. 1 daňového řádu platí, že *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*

[19] Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015 - 104, publ. pod č. 3368/2016 Sb. NSS, že správce daně může vydat zajišťovací příkaz na daň dosud nestanovenou pouze tehdy, *„existují-li objektivní skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že (i) daň bude v budoucnu v určité výši stanovena a zároveň že (ii) v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. (...) Odůvodněnou obavu lze vyhodnocovat jak jednotlivě ve vztahu k oběma uvedeným prvkům, tak i celkově. Pokud bude možné odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat. Pokud však bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, a naopak. Pokud by odůvodnění zajišťovacího příkazu (rozhodnutí o odvolání) v tomto smyslu neobstálo, byl by zajišťovací příkaz nezákonný, a to i tehdy, pokud by následně daň skutečně oprávněně stanovena byla. Toto platí i naopak, neboť si lze představit i situaci, kdy zajišťovací příkaz v soudním přezkumu obstojí, neboť bude obsahovat dostatečné důvody zakládající přiměřenou pravděpodobnost, že daň v budoucnu stanovena bude, daň však přesto nakonec ve skutečnosti stanovena nebude, popř. sice stanovena bude, avšak dodatečný platební výměr bude zrušen jako nezákonný.*

[20] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s posouzením právní otázky, zda byla v jeho případě splněna druhá podmínka pro vydání zajišťovacích příkazů, tj. zda byla dána odůvodněná obava, že v době vymahatelnosti případně stanovené daně bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi.

[21] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014 - 31, publ. pod č. 3049/2014 Sb. NSS, vyplývá, že *„existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelové kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně.“* Správce daně musí

v zajišťovacím příkazu popsat skutečnosti odůvodňující obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Může se přitom jednat jak o zjištěnou snahu daňového subjektu o vyvedení majetku mimo dosah správce daně, tak o ucelený okruh indicií nižší intenzity, které v souhrnu a ve svých souvislostech svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu nebo zakládají riziko, že se daňový subjekt pokusí cíleně vyhnout úhradě dosud nestanovené daně. Z ustálené judikatury správních soudů přitom vyplývá, že mezi tzv. „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně lze řadit např. zapojení do podvodu na DPH, hrozbu insolvence, zbavování se majetku, nebo významný útlum podnikání.

[22] Správce daně v zajišťovacích příkazech konstatoval, že prověřoval finanční a majetkovou situaci stěžovatele za účelem možnosti zajištění úhrady potenciální daňové pohledávky. Připomněl notářský zápis z mimořádné valné hromady ze dne 25. 8. 2015 o schválení projektu rozdělení odštěpením se založením nástupnických společností, dále to, že nástupnická společnost GW JIHOTRANS a. s. vstupuje do práv a povinností a obchodních vztahů s některými obchodními partnery. Přecházejí do ní rovněž někteří zaměstnanci, vlastnictví k nemovitostem a rovněž právo služebnosti k užívání autobusového nádraží. Poukázal na personální propojení rozdělované a nástupnických společností, na to, že tyto připravované změny nebyly správci daně nijak oznámeny, a rovněž na to, že detailní informace nebyly správci daně poskytnuty ani při ústním jednání s ředitelem pro ekonomiku a strategii dne 24. 9. 2015. Správce daně zdůraznil, že práva k nemovitostem specifikovaným v zajišťovacích příkazech jsou dotčena změnou ve prospěch GW JIHOTRANS a. s. a že podle údajů v katastru nemovitostí stěžovatel ke dni vydání zajišťovacích příkazů nevlastní žádný zapisovaný majetek. Rovněž došlo k podstatnému snížení základního kapitálu stěžovatele. Uvedená zjištění jsou podepřena jak soupisem převáděných nemovitostí, tak soupisem převáděných vozidel, jímž správce daně dokládal u stěžovatele jejich zásadní úbytek. Všechna tato podrobná zjištění shrnutá na cca 5 stranách odůvodnění zajišťovacích příkazů ústila v závěr správce daně o obavách z neschopnosti stěžovatele disponovat po realizaci projektu odštěpení dostatečnou výší majetku na uspokojení pohledávek z daňového řízení.

[23] K námitce, že rozdělením stěžovatele a převodem části jmění na nově vzniklé společnosti nedošlo k ohrožení dobytnosti dosud nestanovené daně, Nejvyšší správní soud uvádí, že je nespornou skutečností, že krátce poté, co byla u stěžovatele zahájena daňová kontrola na DPH za předmětná zdaňovací období (22. 4. 2015), došlo k rozdělení stěžovatele odštěpením se založením nástupnických společností. V důsledku této organizační změny došlo k převodu veškerého majetku stěžovatele vyšší a trvalé hodnoty jako jsou zejména nemovité věci, k podstatnému snížení základního kapitálu z 130.000.000 Kč na 2.080.000 Kč a k převodu některých činností (čerpací stanice, autobusová doprava, nákladní doprava a služby motoristům) a zaměstnanců na nově vzniklé společnosti. Stěžovateli v rámci přeměny zůstal pouze majetek, který lze v krátké době vyvést, tedy movité věci a finanční prostředky na bankovních účtech. Je tedy zřejmé, že došlo k významnému útlumu podnikatelské činnosti stěžovatele a ke snížení jeho majetku, přičemž jeho zůstatkový majetek byl vysoce likvidní. Správce daně na základě těchto skutečností proto dospěl k oprávněnému závěru, že je dána odůvodněná obava, že v době vymahatelnosti případně stanovené daně bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Nástupnické společnosti sice ručí společně a nerozdílně za dluhy stěžovatele (§ 257 odst. 1

pokračování

zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev, ve znění pozdějších předpisů), avšak pouze do částky ocenění jmění, jež na ně mělo přejít podle projektu rozdělení uvedené v posudku znalce pro ocenění jmění, tj. v nyní posuzovaném případě do výše 16.400.000 Kč, přičemž daň byla zajištěna v celkové výši 23.127.888 Kč. Navíc je třeba uvést, že ručení je vztahem subsidiárním, což znamená, že správce daně může přistoupit k vymáhání daně po nástupnických společnostech až poté, pokud ji neuhradí sám daňový dlužník, tedy se značným časovým odstupem.

[24] Se stěžovatelem se lze ztotožnit v tom, že z žádného obecně závazného předpisu nevyplývá, že by měl povinnost správci daně oznámit svůj záměr změnit své organizační uspořádání. Na druhou stranu je třeba poukázat na skutečnost, že v době založení projektu přeměny do sbírky listin obchodního rejstříku (24. 7. 2015) probíhala u stěžovatele již několik měsíců daňová kontrola, jejímž důsledkem mohlo být doměření značné daňové povinnosti. Za této situace se postup stěžovatele, který správci daně neoznámil svůj záměr provést přeměnu, při které následně převedl na nástupnické společnosti podstatnou část svých aktiv, mohl správci daně oprávněně jevit jako účelový. Navíc je třeba uvést, že se jednalo pouze o jednu z indicií, která v souhrnu s ostatními nasvědčovala existenci důvodných obav o dobytost dosud nestanovené daně.

[25] K námitce ohledně údajného neposkytnutí součinnosti při daňové kontrole Nejvyšší správní soud uvádí, že správce daně nebyl povinen vyčkat na předložení požadovaných dokumentů a byl oprávněn v případě splnění podmínek podle § 167 odst. 1 daňového řádu vydat zajišťovací příkazy. V této souvislosti lze pro úplnost poukázat na to, že stěžovatel při jednání konaném dne 24. 9. 2015 správci daně neposkytl detailní informace o svém rozdělení a požadované dokumenty, ačkoliv byl s předmětem jednání předem obeznámen a jednalo se o dokumenty, které měl mít běžně k dispozici.

[26] Stěžovatel dále namítal, že pokud by mu správce daně sdělil své obavy, mohl správci daně nabídnout odpovídající zajištění daně a že vydané zajišťovací příkazy mohly ohrozit jeho činnost. K této námitce Nejvyšší správní soud pouze stručně uvádí, že v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro vydání předmětných zajišťovacích příkazů. Je zřejmé, že správce daně v rozhodné době přistoupil k jejich vydání zejména s ohledem na již proběhnuvší převod podstatné části majetku (právní účinky zápisu vlastnického práva k nemovitostem ve prospěch společnosti GW JIHOTRANS a. s. nastaly dne 2. 9. 2015) a útlum podnikatelské činnosti stěžovatele. Za této situace nebylo reálné dosáhnout zajištění dosud nestanovené daně použitím mírnějších prostředků (např. zástavního práva na nemovitostech). Tvrzení stěžovatele, že byl v dané době nejvýznamnějším autobusovým dopravcem v Jihočeském kraji a že správce daně mohl vydáním zajišťovacích příkazů ohrozit tisíce cestujících, je zavádějící. V době vydání zajišťovacích příkazů stěžovatel již převedl veškeré své nemovitosti, právo služebnosti k užívání autobusového nádraží a autobusovou dopravu na nástupnickou společnost GW JIHOTRANS a. s.

[27] K námitce, že krajský soud pouze mechanicky a nekriticky převzal údaje uvedené v zajišťovacích příkazech a že správce daně ve výroční zprávě stěžovatele za rok 2014 chybně interpretoval celkový počet vlastněných motorových vozidel, Nejvyšší správní soud uvádí následující: Žalovaný v rozhodnutí o odvolání připustil, že správce daně skutečně použil celkový počet motorových vozidel, a to jak vlastněných stěžovatelem, tak

i jím pouze provozovaných. Tato skutečnost však bez dalšího nemá vliv na zákonnost vydaných zajišťovacích příkazů. Opět je třeba uvést, že hlavním důvodem závěru o existenci odůvodněné obavy z budoucí dobytnosti dosud nestanovené daně, bylo zjištění správce daně, že stěžovatel převedl na nástupnické společnosti jak podstatnou část svého majetku (zejména nemovité věci), tak i podstatnou část své podnikatelské činnosti. Porovnání údajů z registru vozidel aktuálních ke dni 1. 10. 2015 a údajů podle výroční zprávy za rok 2014 bylo pouze jednou z indicíí, která v souhrnu s ostatními nasvědčovala existenci důvodných obav o dobytnost dosud nestanovené daně, přičemž pro závěr správce daně nebyla tou rozhodující.

[28] Námitkou stěžovatele, že dosud nebyla zkoumána námitka, zdali musí vždy být zajišťovacími příkazy zajištěna celá výše potenciálně stanovené daně či jen ta část, o které se lze domnívat, že její výběr může být spojen s obtížemi, se Nejvyšší správní soud pro její nepřipustnost nemohl zabývat. Důvodem je skutečnost, že tuto námitku stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu